

חַד צְדִיק עֲבַד שְׂמוּשָׁא בְּנוֹקְבִיָּה אלא צדיק אחד שהוא ז"א דיצירה
 שהיה אז מקומו בבריאה קודם חטאו של אדם הראשון עשה שימוש עם נוקביה,
וְאֶתְעָבִיד מֵהָהוּא שְׂמוּשָׁא גּוֹפָא חֲדָא, דְּנִהֲרִוּ דִּילֵיהּ
יְתִיר מִכָּל אֵינוֹן מִלְּאֲכִין שְׁלִיחֵן לְעֵילָא ונעשה מאותו שימוש גוף
 אחד המאיר יותר מכל אותם המלאכים השליחים שלמעלה ביצירה וזהו גופו של אדם
 הראשון. **וְכֹד אֶתְבְּרִי הָהוּא גּוֹפָא מִלְּכָא עֲלָאָה שְׁדַר**
בְּהָהוּא צְדִיק תְּרִין וְעֶשְׂרִין אֲתָוֹן וכאשר נברא אוו הגוף אז מלך
 העליון שהוא ז"א דאצילות שלח ביסוד דז"א דיצירה כ"ב אותיות התורה שעל ידם
 מתקשרת הנשמה בגוף, **וְאֶשְׁתַּתַּף בְּהַדְרֵיהּ, וְנִפְק לְעֲלָמָא** וכך
 השתתף ז"א דאצילות עם אביו ואימו של אדם הראשון שהם זו"ן דיצירה כי הם נתנו הגוף
 וז"א דאצילות נתן את הנשמה וכך יצא אדם הראשון לעולם.

כִּיּוֹן דְּנִפְק, חָמוּ לֵיהּ שְׂמוּשָׁא וְסִיחָרָא, וְאַסְתִּימוּ (דף 9"ג ע"ב)
נְהוּרֵיָּהּ כיון שיצא לאויר העולם ראוהו החמה והלבנה ונסתמו מאורותיהם
 כלומר שלא היו מאירים, **דְּתַפּוּחָא דְּרַגְלֵיהּ אַחֲשִׁיךְ נְהוּרָא דְּלְהוֹן**
 לפי שתפוח עקבו של אדם הראשון היה מאיר יותר מגלגל חמה ומכהה אורו שהיה אור
 החמה כמו אור הנר המאיר בצהריים שאינו ניכר כלל. **מַאי טַעְמָא** ומה הטעם
 לכך. **בְּגִין דְּמַעוּבְדָּא דְּשְׂמוּשָׁא וְסִיחָרָא עֲלָאָה נִפְק** לפי שהוא
 נעשה מיחוד זו"ן דיצירה שהם השמש והירח העליונים והחשיך אור השמש והירח
 הגשמיים. **כִּיּוֹן דְּחָטָא, אֶתְחַשְׁךְ, וְאַזְעִיר גְּרַמִּיהּ** כיון שחטא אדה"ר

ואכל מעץ הדעת חשך אורו כי נסתלקו ממנו זו"ן דאצילות הנקראים זיהרא עילאה,
וְאֶצְטְרִיךְ לְגוּפָא אַחְרָא בְּמִשְׁכָּא וּבְבִשְׂרָא והוצרך אדם
 הראשון לגוף אחר מעור ובשר. **דְּכִתְיִב** כמו שכתוב, (בראשית ג) **וַיַּעַשׂ יְהוָה**
אֱלֹהִים לְאָדָם וּלְאִשְׁתּוֹ כִּתְנוֹת עוֹר וַיִּלְבְּשֵׁם. פֶּה־הוּא
שְׂמוּשָׂא דְעֵבֵד הֵהוּא עֲדִיק בְּנוֹקְבִיָּה כאותו שימוש שנעשה בזו"ן
 דיצירה שהיה מעולה כל כך להוציא גופו של אדם הראשון, **לָא אִשְׁתַּכַּח**
מִקְדָּמַת דְּנָא, וּלְבַתֵּר דְּנָא לא היה לפני כן ולא לאחר מכן, **דְּהָא עַד**
לָא נִפְק לְצוּרְף אֹמְנָא שהרי עדין לא יצא לעולם אדם צדיק שיהיה בבחינת
 צורף אומן לברר הפסולת שנתערבה בקדושה ע"י חטא אדה"ר.

חנוך זיכך גופו מהסינים

עַד דְּאָתָא חֲנוּךְ עד שבא חנוך וזיכך את גופו, **וְנָטִיל לִיָּה קְדָשָׂא**
בְּרִיךְ הוּא מְאָרְעָא וְאַבְרִיר פְּסוּלַת וְקִסְטוּרָא
מִכְסָּפָא ולקחו הקב"ה מן הארץ ובירר ממנו פסולת וסיגים מהכסף כלומר שבירר ממנו
 כל הסיגים שנתערבו בגוף מזהמת חטאו של אדה"ר ונודרך גופו לגמרי, **וְכֵן בְּכָל**
אֵינּוֹן עֲדִיקְיָא דִּי בְּאִרְעָא וכך בכל הצדיקים שבארץ בכל הדורות
 שהקב"ה מזכך את גופם מסיגי החטא.

מאברהם אבינו ואילך יצאו הנשמות לעולם בשותפות האב והאם

לְבַתָּר אֶתְתָּקֵן הַהוּא אָתָּר לאחר מכן כאשר בא אברהם אבינו ונימול,
נתקן אותו המקום שנפגם שהם ז"ן שבכל העולמות [כא], **וְאֶתְעִבְדוּ**
רוּחִין וְנִשְׁמָתִין בְּשִׁמּוֹשֵׁיהוּ ונעשו בזווג שלהם רוחות ונשמות לבני
האדם **וְגוֹפָא מִתָּא בְּאַרְעָא** והגוף נעשה מזווג האב והאם הגשמיים
שבארץ. **וְעַל דָּא בְּשׁוֹתְפוּ דְלַעִילָא וְתָתָא, בַּר נָשׁ אֶתִּי**
לְעֵלְמָא ועל כן אנו אומרים שהאדם בא לעולם בשותפות אביו ואימו והקב"ה,
וְאַצְטְרִיךְ לְמַדְחַל לְאַיְנוּן שׁוֹתְפִין, וְלְאַוְקִיר לֹזַן, כְּמָה
דְּאֶתְמֹר וצריך לירא מהשותפים ולכבדם (ע"כ רעיא מהימנא)..

זהר:

מקשה כיצד משה רבנו ביקש מהקב"ה שלא יפנה ויראה מעשי בני האדם

אַל תִּפְנֹו אֶל הָאֱלִילִים וְאֱלֹהֵי מִסְכָּה לֹא תַעֲשׂוּ לָכֶם.
(ויקרא יט) **רַבִּי חֵיִיא פִּתְחַ,** (דברים ט) **אַל תִּפְּן אֶל קְשֵׁי**
הָעַם הַזֶּה ואל רשעו ואל חטאתו **וְגו'.** **אַל תִּפְּן. וְכִי מֵאֵן הוּא**
דִּיִּמָּא לְמַלְכָּא, אֶל תִּפְּן וכי מי הוא שיכול לבקש מהקב"ה שלא יפנה ויראה

אור הרשב"י

אב לבן אלא מאברהם אבינו ואילך ואין אנו
קוראים אבותינו אלא לאברהם יצחק ויעקב.
רמ"ק.

[כא] ודוקא מאברהם אבינו ואילך יצאו
הנשמות לעולם בשותפות האב והאם
הגשמיים עם הספירות הרוחניות אבל קודם
לבן לא יצאו נשמות חדשות ולכן אין יחס של

הלימוד היומי

לע"נ רבי שמעון בן גוהר ז"ל

את מעשי בני האדם. וְהָא בְּתִיב והרי כתוב (איוב לד) כִּי עֵינָיו עַל דְּרָכֵי אִישׁ. וּבְתִיב (ירמיה כג) אִם יִסְתֵּר אִישׁ בַּמְסֻתָּרִים וְאֲנִי לֹא אֶרְאֶנּוּ נְאֻם יְהוָה, וְהָא בְּכֹלֵא אֲשַׁנַּח קְדָשָׁא בְּרִידָּהּ הוּא וְכֹל עוֹבְדֵינ מְסֻתָּפֵל והרי הקב"ה משגיח על הכל ומסתכל בכל המעשים, וְעֵייל בְּדִינָא עַל פְּלָהוּ, אִם טַב וְאִם בַּיִשׁ, כְּמָה דְאַתְּ אָמַר ועל הכל הוא מביא את האדם בדין אם על מעשיו הטובים ואם הרעים כמו שכתוב, (קהלת יב) הָאֱלֹהִים יָבִיא בְּמִשְׁפָּט עַל כָּל נַעֲלָם אִם טוֹב וְאִם רָע. וּמִשָּׁה אָמַר אֵל תִּפְּן ואיך יתכן דבר זה.

אדם המקיים מצוה היא עומדת לפני הקב"ה ומליצה טוב בעדו וכן להיפך בעבירה ה"י

אָלֵא, כְּמָה בְּעֵי בַר נֶשׁ לְאַסְתְּמָרָא מְחֻבּוּי, בְּגִין דְּלֵא יַחֲטִי קָמִי מְלָכָא קְדִישָׁא אלא כמה צריך האדם לשמור עצמו מחטאים שלא יחטא לפני השי"ת. תָּא תְּוִי, בַּר נֶשׁ דְּעֵבִיד מְצוּה בֵּא וראה ביאור הענין מהו 'אל תפן', הנה אדם שעושה מצוה, הִהִיא מְצוּה סְלָקָא, וְקִימָא קָמִי קְדָשָׁא בְּרִידָּהּ הוּא, וְאַמְרָה אֲנָא מְפֻלְגִיָּא דְעֵבִיד לִי אותה המצוה עולה ועומדת לפני הקב"ה ואומרת אני מפלוני שעשה אותי כי נעשה מכל מצוה מלאך מליץ טוב למעלה. וְקוֹדְשָׁא בְּרִידָּהּ הוּא מְנִי לָהּ קָמִיהּ, לְאַשְׁנַחָא בָּהּ כָּל יוֹמָא לְאוֹטָבָא לִיהּ בְּגִינָהּ והקב"ה מציב את המצוה ההיא לפניו להשגיח בה כל יום להיטיב לו בשביל המצוה שעשה. עָבֵר